

Trekkingcsúcsok Nepálban

CSORTENEK ÉS JAKOK FÖLDJÉN

„Ma szombat van?” „Nem, szerda” – hangzott egy beszélgetésünk valahol a Himalájában, a kérdés és a válasz között pedig hosszú szünet telt el. Hát igen! A trekking során hamar lényegtelené válnak a máskor oly fontos dolgok. Nem csak ezért érdemes azonban elutazni a nepáli Himalájába. A magashegyi vándorlás, a trekking és az öt-hat-ezer méteres csúcsok meghódítása itt könnyen kombinálható, páratlan élménnyel gazdagítva a túrára vállalkozókat.

A Nepáli Hegymászó Szövetség, az NMA az ország tíz régiójában 33 csúcsot jelölt meg trekkingcsúcsként, vagyis olyan pontként, melyek megmászása ugyan engedélyköteles, díjuk azonban az ország legismertebb hegyeihez képest nem számottevő. Útközben pedig több olyan ötezeres csúcsot is találunk, melyekre engedély nélkül is feljuthatunk.

A Khumbu (Everest) régiót választva Katmanduból először Lukla repülőterére ér-

Pihenő jak Namche Bazaarban



A Pumori a Mehra Peakről



keztünk, és még aznap elindultunk a „serpafőváros”, Namche Bazaar felé. A 3440 méteres magasságban fekvő település ideális akklimatizációs állomás, ahol a szálláshelyek, boltok és elárusítóhelyek széles tárháza mellett néprajzi és hegymászó múzeumot is találhatunk. Innen a legtöbb túrázó az Everest alaptáborát célozza meg, ahová több pihenőnap beiktatásával jutnak el, és két-három hét elteltével érkeznek vissza Luklába. A trekkingelők zöme aprócska hátzsidákat visz magával, a többi a teherhordókra bízta. Míg az ország más területén sajnos rendszeres a túrázók és a maoisták közötti konfliktus, addig az Everest környéke ebből a szempontból teljesen biztonságosnak számít.

Csúcstúránkat követően mi is felkerestük az Everest-alaptáborát, előtte azonban az Island Peak felé vettük az irányt. Ötfős csapatunk a kötelek, jégszegek és sátrak számára egyetlen teherhordót bérelt, később egyik túratársunk gerincpanaszai miatt még egyet, a többiek saját hátzsidójukat cipelték.

Nem túlzás azt állítani, hogy a trekkingút minden kanyarulata után újabb és újabb meglepetés éri az embert. A rohanó hegyi folyók, a függőhidak vagy az imazászlók és imamalmok képét még csak-csak befogadja az európai szem, az Ama Dablan, a Pumori vagy a Lhotse és a Mount Everest látványával azonban három hét elmúltával sem tudunk betelni.

Az Island Peak 6100 méterre nyúló jégfalának megmászása előtt még egy akklimatizációs napot iktattunk a programba, majd pontosan egy héttel Luklából történt elindulásunkat követően megérkeztünk a csúcs alatt kijelölt High Campbe. A szél két napja rendületlenül fúj, másnap hajnalban mégis elindultunk kiszemelt célpontunk felé. A legnehezebb szakasz a lankásan induló, majd a gerinc közelében egyre meredekebbé váló jégfal, mely beépített kötelekkel könnyen járható, az általunk választott alpesi stílusban azonban kellő figyelmet érdemel. Serpánk szerint, aki a falon feljut, megkapja az NMA

igazolását a sikeres mászásról, a gerincen már nem is kell a 6189 méteres csúcsig elgyalogolni. Bár senki nem egy papír miatt mászik, a gerincről az egyre veszélyesebbé váló szélrohamok miatt végül mi is jobbnak láttuk visszaeszkedni a falba.

Fáradtságunkat és a szélcsatornában töltött három napot Chukung településen pihentük ki, majd felkapaszkodtunk a közeli Chukung Ri 5546 méteres csúcsára. A túra kényelmes, engedélyhez nem kötött, és a magasan húzódó hóhatár miatt a hegy hágóvas és jégcsákány használata nélkül is mászható. A településtől kétnapnyi járásra emelkedett következő célpontunk, a Mehra Peak (5820 m). Serpánk elmondta, hogy nemrég került fel az engedéllyel mászható csúcsok listájára, és nem tévesztendő össze a Mera-csúccsal, mely szintén a Khumbu régióban található, és a legmagasabb trekkingcsúcsnak számít (6654 m).

A Mehra megmásítása igazi élményt jelent. A High Camp tágas, a közeli tengerszemek olyan tiszták, hogy vizüket forralás nélkül is ittuk, a túra pedig a táborhelyről fél nap alatt teljesíthető. A törmelékes ösvény elhagyása után hamar elértük a gleccsert, és a lankás hólejtőn hatalmas jégfalak között ha-



ladtunk. Rövidesen igen kellemetlen, omladékos falhoz értünk, melybe rövid köteleket kellett építeni, majd innen újra biztonságos, havas lejtőn jutottunk a piciny csúcsra. Mindenki el sem fért rajta, a csúcsfotót csak két részletben tudtuk elkészíteni. Talán a sikeres mászás öröme okozta, vagy nagyon elszoktunk az egynapos poggyász méretétől, de egy társunk olyan szerencsétlenül fogta hátizsákját, hogy az kezéből kicsúszva elindult a meredek lejtő alján tátongó gleccserhasadékok felé. Óriási szerencse, hogy egy párkányon mégis megállt, a nálunk lévő kötél pedig elegendő volt ahhoz, hogy visszaszerezzük a kicsi csomagot, melyben tulajdonosa olyan lényegtelen apróságokat tartott, mint útlevel, pénz és repülőjegy.

A Mehra Peak táborából a közeli Kongma La-hágón és a Khumbu-gleccseren átkelve jutottunk vissza az Everest Base Camp felé vezető trekkingútra. Az alaptábor meglátogatása után az 5140 méteren fekvő Gorak Shepben újra menedékházban töltöttük az éjszakát, hogy hajnalban utunk egy felejthetetlen túrájára induljunk. Az apró település fölött magasodó Kala Pattar (5550 m) tetejére nem a hegy szépsége vagy az útvonal nehézsége miatt érdemes felkapaszkodni. Aki időben érkezik, az Everest és a Lhotse (8501 m) fölött felkelő nap életre szóló élménnyel ajándékozza meg.

A túra nemcsak utunk fénypontját, hanem utolsó mászásunkat is jelentette. Innen a Lukla – Everest alaptábor között kiépített ösvényen indultunk Namche Bazaar, majd a repülőtérről irányába. Útközben felkerestük a környék híres kolostorait, Tengboché és

Pangboché, majd megálltunk Periche főtéren egy fémgúla előtt. Az Everest áldozatainak emlékművén mászók és nemzetek neveinek hosszú sora, köztük egy magyar hegemászó orvosé, Gárdos Sándoré.

Nepál fekvésének köszönhetően nem csak a hó és jég hazája. A magashegyek régióját elhagyva még novemberben is kellemes klímával találkoztunk, s bár a lombokon megjelentek az őszi színei, a napsütötte hegyoldalakon encián virágzott. Katmandu, az ország fővárosa közelebb fekszik az Egyenlítőhöz, mint Kairó, ideális helyszíneként szolgálva a túra utáni könnyed kikapcsolódáshoz. A nevezetességek megismerése mellett többen az ízletes helyi whiskyvel is közelebbi kapcsolatba kerültek, melynek következményét a magashegyi betegség ellentétéként „low altitude sickness”-re kereszteltük. A „sickness” azonban elmúlik, de az élmény megmarad. Az élmény, melyhez nemcsak az égbetörő csúcsok és egy-egy sikeres mászás tartozik, hanem minden, amit szavakban nem lehet visszaadni. Faragott mantrakövek a túrautak mentén, apró csoportok – melyeket mindig az óramutató járásával egyező irányban kerülünk meg –, baktató jakok és vízibivalyok, a menedékházak kályhájában parázsló trágya fanyar illata, az „om mani padme hum” visszatérő dallama, és végül, de nem utolsósorban a nepáli emberek.

A túra résztvevői: Kiss Gábor, Kónya Attila, dr. Makleit László, Marx Norbert, Tamasovics Zoltán. Nepáli partnerünk az Ace the Himalaya vezetője, Prem K. Khatri és Jangbu serpa volt. ■



A csorten háttérben az Ama Dablan